

Memorial Ceremony Program - Two Years Since October 7th

- ▶ *This ceremony is designed for High School students.
- ▶ **Theme:** "Trauma, Memory, and Hope Through the Passage of Time"
- ▶ **Duration:** Approx. 45-60 minutes

1. Opening Remarks and Preparation

5 min

- **Guidance:** We ask everyone to respect the solemnity of this event and to refrain from applauding.
- **Opening Words:** "Two years have passed since the Black Shabbat of October 7th. Today, we gather to remember, to mourn, and to draw strength and hope from this memory. This ceremony is dedicated to the memory of all those we lost on that Shabbat, and in the past 2 years.

2. Memory and Commemoration

15 min

Please select from the following options:

- Speech by the Principal/School Rabbi/Israeli parent etc.
- Communal Singing: Singing "Tamid Yecahku Lecha" by Lea Shabat. It is recommended to teach the song in advance and to sing it together with the entire audience. The official music video can be projected in the background..

"Tamid Yecahku Lecha"
by Lea Shabat.

- **Lighting a Memorial Candle:** Invite someone who was directly affected by 7/10 to light the candle and perhaps tell their story beforehand..
- **The Student's Voice:** invite students to think in silence about how they feel, to think of a victim, a family that they knew about, a hostage who was released and then invite some to share their thoughts and reflections
- **Reciting mourner's Kaddish:** The school's rabbi, principal, family representative) leads the recitation of the mourner's Kaddish.

- **The Israeli "Yizkor" written for October 7th:** The guide reads the "Yizkor" in Hebrew. This reading can be repeated in the local language to connect with the entire community.

The guide reads the "Yizkor" in Hebrew.

- **The "El Malei Rachamim" Prayer:** A prominent community figure reads the "El Malei Rachamim" prayer.
- **Reading:** A passage from "It's Not True That Life Goes On" by Daniel Chechik. It is recommended to read it in both languages – Hebrew and the local language.

It's not true that life goes on. Even your past is edited. Every time you tell the story of how you took a bus to Bloomfield to watch the derby, you hesitate whether to call him my brother, my late brother, or my brother, of blessed memory. Sometimes you just take him out of the story to save everyone the embarrassment. It's not true that life goes on. Here and there you meet someone who hasn't been in the country for a long time, and he asks how he is, and you tell him that he is no longer with us, and in the end, of course, you have to reassure him, so you tell him that life goes on. But it doesn't. It stops. And it starts again. Differently.

3. Hope and Future

10 min

A reading for your consideration.

The following suggestions provide a guide for leading us forward and into the future.

"We got used to it" by Barak Feuer, brother of Sergeant Ariel Feuer, may his memory be a blessing.

Guide: As Barak Feuer wrote about his brother, we might get used to the pain, but we must not get used to the situation we are living in. The longing and pain exist alongside the will, the duty, and the hope to bring the hostages home

Narrator 1: Only two years have passed since you left us, but who said we haven't gotten used to it yet? We've gotten used to our lives being accompanied by sadness and pain, We've gotten used to imagining you and missing you.

2 **Narrator 2:** We've gotten used to crying for no reason, sometimes when we're alone, into the pillow, But in public, on the outside, to act as if everything is normal.

3 **Narrator 3:** We've gotten used to tormenting ourselves over how we didn't manage to say one more thing to you, How we missed one more moment we could have been with you or talked, We've gotten used to our hearts shrinking in sorrow because we didn't talk a little more on the last Friday before your death.

1 **Narrator 1:** We've gotten used to combining the joy of every holiday with crying because you aren't celebrating with us, And to choke on tears during the Kiddush. We've gotten used to answering the children who ask about you with a blank face, But to cry on the inside without answers. We've gotten used to shivering when in the middle of our daily routine we heard your name or ran into your picture.

2 **Narrator 2:** And we're getting used to diverting our thoughts to something else and continuing what we had just started. We've gotten used to sighing to ourselves when we remembered you, a sigh of helplessness in the face of your immense absence.

3 **Narrator 3:** We've gotten used to trying to explain to ourselves that we won't see you again, Trying to grasp it logically, but without success – how is it possible to part so early from such a close loved one?

1 **Narrator 1:** We've gotten used to missing, regretting, hurting, and mourning.

2 **Narrator 2:** But we've gotten used to drawing strength, standing tall, getting stronger, and continuing our daily lives with joy.

3 **Narrator 3:** We've gotten used to living in a state we will never be able to get used to.

 Watching a Video: Watching a segment from a conversation with Rachel Goldberg-Polin, the part dealing with prayer and the call to action. - the principal calls the kids to action. "In the memory of all those whose lives of doing good were cut short, now is your chance to act in their honour" – a moment of silence and a reflection.

 Displaying the Hostages' Names: Projecting photos and names of the hostages. This is a moment of silence, recognition, and commitment.

4. Concluding the Ceremony

5 min

- **Singing of Acheinu prayer**
- **Concluding Remarks:** The ceremony guide concludes with words of hope, unity, and commitment to the future.
- **Singing "Hatikvah":** The entire audience stands for the singing of the "Hatikvah" and the national anthem as well – If it is the custom in school.

Acheinu Kol Beit Yisrael -
Bring Them Home

טקס זיכרון במלאות שנתיים לאיירובי ה-7 באוקטובר

*הטקס מיועד לתלמידי בית ספר תיכון

נושא: "טראומה, זיכרון ותקווה בראי הזמן שחלף"

משך הטקס: כ-60-45 דקות

5 דקות

1. דברי פתיחה והכנה

- הנחייה: אנו מבקשים מכם לכבד את המועד ולהימנע מחחיתות כפיים.
- מילים ראשונות: "שנתיים חלפו מאז השבת השחורה של ה-7 באוקטובר. היום, אנו מתכנים לזכור, להתאבל ולשאוב כוח ותקווה מתוך הזיכרון הזה. זהו טקס המוקדש לזכור כל מי שאיבדנו באותה שבת, ולזכרם של כל מי שנפלו בהגנה על מדינת ישראל.

15 דקות

2. זיכרון והנצהה

ניתן לבחור בחלוקת זה מתווך מגוון של טקסטים, תפירות ושירים

- הדלקת נר זיכרון: מנהה מבית הספר או נציג משפחות יכולים להדלק נר זיכרון - כדי להזמין את הילדים להקדיש את הדלקת הנר למחשבה על משפחה ששימשו את סיפורה, חתוף ששוחרר ונכומה.
- אמירת קדש: מנהה או דמות בולטת בקהילה (רב, מנהל/ת, נציג/ת משפחה) מובילים את אמירת הקדש.
- קריאה ה"זיכור": מנהה קורא את ה"זיכור" אשר נכתב ל-7.10 בעברית. אפשר לחזור על קריאה זו גם בשפה המקומית, כדי לחבר את כלל הקהילה.

זכור את חללי השבת השחורה תשפ"ד
ונאמץ אל לובנו את החיים | מכון שיטים

- **תפילה "אל מלא רחמים":** דמות בולטת בקהילה קוראת את תפילה "אל מלא רחמים".
- **קטע קריאה:** קטע מתוך "זה לא נכון שהחיים נמשכים" מאת דניאל צ'יק לזכר אחיו שנפל, מומלץ לקרוא אותו בשתי שפות - עברית ושפה מקומית.

זה לא נכון שהחיים נמשכים. איפיל' העבר שלך עבר עריכה, בכל פעם שאתה מספר איך לחתם אוטובוס לבולםפילד לראות את הדרבי, אתה מתלבט אם לקרוא לו אחיו, או אחיו המנוח, או אחיו זכרונו לברכה. לעיתים אתה פשוט מוציא אותו מהסיפור, כדי למנוע מכולם מבוכה.

זה לא נכון שהחיים נמשכים. פה ושם פוגשים מישחו שלא היה בארץ הרבה זמן, והוא שואל מה שלומו, אתה אומר לו שלומו כבר לא איתנו, ובסוף כמובן אתה צריך להרגע אותו, אך אתה אומר לו שהחיים נמשכים. אבל הם לא. הם נפטרים. ומתחילה מחדש. אחרת.

15 דקות

3. התמודדות וחיבור

- **נאום של מנהל/ת בית הספר -** אם נהוג בבית הספר.
- **נאום של השגריר/ה:** אם מתאים לבית הספר, נאום קצר של השגריר/ה יכול להעניק רובד ממלכתי ובינלאומי לטקס.
- **שירת משותפת:** שירת "תמיד יחכו לך" או "לאה שבת". מומלץ למד את השיר מראש ולשיר אותו יחד עם כל הקהלה. כדי להזכיר בראע את הקליפ הרשמי.

לאה שבת - תמיד יחכו לך

10 דקות

4. תקווה ועתיד

התרגלנו / ברק פור אחים של סמל אריאל פור ז"ל

קריאנית 1: עברו רק שנתיים מיום לכתך מאייתנו, אך מי אמר שעדיין לא התרגנו? התרגלנו לך שחיינו מלאוים בעצב וכאב, התרגלנו לדמיין אותך ולהתגעגע.

1

קריאנית 2: התרגלנו לבכות כה סתום, לעיתים כשאנו לבד, לתוך הכרית, אך בזיבור, ככלוח, להראות כאילו הכל כרגע.

2

קריאנית 3: התרגלנו להתייסר על איך לא הספקנו להגיד לך עוד משהו אין פספסנו עוד רגע שיכולנו להיות איתך או לשוחח, התרגלנו שליבנו מתכווץ מצער על שלא דיברנו עוד קצת ביום שישי האחרון לפני מותך.

3

1

קריניות 1: התרגלנו בכל חג לשלב בין שמחת החג לבכי על כך שאינך חוגג איתנו, ותוך כדי הקידוש להיחנק מדמעות. התרגלנו לענות לילדים ששאליהם עליך בפנים חתומות, אך לבכות מבפנים בלי תשבות. התרגלנו להצטמר כשבאמת העשיה היומיומית את שמי שמענו או בתמונהך נתקלנו.

2

קריניות 2: ומתרגלים איך להסיט את המחשבות למשהו אחר ולהמשיך במה שבدىוק התחלנו. התרגלנו להיאנה לעצמנו שבר נזכרנו, אנחת חוסר אונים אל מול חסורך העצום.

3

קריניות 3: התרגלנו לנסות להסביר לעצמנו שלא נראה אותך יותר, לנסות לטעום את זה בשכל, אך ללא הצלחה – איך אפשר להיפרד כל כך מוקדם מהאהוב כה קרוב?

1

קריניות 1: התרגלנו להתגעגע, להצטער, לנאוב ולהתאבל

2

קריניות 2: אך התרגלנו לשאוב כוחות, להזדקף, להתחזק ולהמשיך בעשיה היומיומית מתוך שמחה.

3

קריניות 3: התרגלנו לחיות במצב שלעולם לא נוכל להתרגל אליו.

מנחה: כפי שברק פויר כתוב על אחיו, אנו עלולים להתרגל לכאב, אך אסור לנו להתרגל במצב שאנו חיים בו. הגעגוע והכאב נמצאים לצד הרצון, החובה והתקווה להחזיר את החטופים הביתה.

צפייה בסרטון: צפייה בקטט משיחה עם ריצ'ל גולדברג-פולין, החלק העוסק בתפילה ובהנעה לפעולה.

ריצ'ל גולדברג-פולין מטילה עליינו אחריות: להמשיך להאמין ביכולות שלנו כבני אדם, ביכולת שלנו לשנות את המציאות, להפוך את העולם לקטצת יותר טוב מדי יום, והכי חשוב, להמשיך לבחור להאמין בעצמנו ובעתיד טוב יותר ולפעול למעןו.

הציג שמות החטופים: הקרנת תמונות ושמות החטופים. זהו רגע של שקט, הכרה ומחויבות. אפשר לשיר כאן שיר נוסף - "לבכות לך"/"כשהלב בוכה"/"אצלנו בגין" או כל אחר שהתלמידים מכירים ושיכול להתאים.

5 דקות

5. סיום הטקס

- דברי סיום:** מנהה הטקס מסיים במילים של התקווה, אחדות ומחויבות לעתיד - אנו מסיימים טקס זה בתקווה לימים טובים יותר, לשלום של כל יהודי צה"ל, ובתקווה שכל החתופים ישבו בביתה. הזמנת התלמידים לפועל יחד, לטובת החברה והעם ברוח הנופלים ומתוך אמונה בעתיד טוב יותר - התקווה היא חובה - דבריה של ריויצ'ל גולדברג פולין.
- שירת תפילה "אחינו":** כל הקהל עומד לשירת המנון התקווה, אם מקובל, שירת המנון המקומי.

אחינו כל בית ישראל
Bring Them Home

